

In ultimii 50 de ani plafonul de indatorare al SUA a fost ridicat de 70 de ori. Este o statistica simpla, scoasa din context, dar care arata neindoielnic dezastrul spre care se indreapta lumea noastra. Nu exista nicio salvare din directia asta. Romania sta mai bine la capitolul datorii publice, insa motive de entuziasm nu prea exista, cata vreme pe plan local se copiaza pe rute exact modelele de prabusire occidentale. Si asta in toate privintele: de la [interventionism monetar](#) pana la socialism educational.

Orice politici guvernamentale de la noi, fie ele cat de interventioniste, intotdeauna vor fi criticate. Si nu pentru excesul de libertate adus, ci pentru ca nu sunt suficient de socialiste. In 2008, la izbucnirea crizei economice, toti analistii au predicat teoria investitiilor publice necesare pentru a scoate economia din groapa. Ceea ce guvernul si primariile au si facut: s-au plantat copacei, s-au facut pesti din verdeata, s-au reasfaltat strazi foarte bune, s-au facut campanii publicitare, s-au construit stadioane, samd. Toate complet neprofitabile dupa orice standarde. Asa ca s-a ajuns in situatia in care un premier se lauda inocent ca au crescut cheltuielile publice, desi ar trebui sa fie limpede pentru toata lumea ca orice ban al guvernului provine de la indivizi prin taxe, impozite si inflatie, deoarece statul nu produce nimic. In consecinta implicarii crescute a guvernului, afacerile private au dat faliment, iar angajatii lor au ajuns sa traiasca din contributiile de somaj, adica la stat. Cele mai multe companii care au prosperat au avut nevoie de proptele politice pentru asta (vezi filmele de constructii de drumuri ca un exemplu clasic). Adica de la stat. Iar analistii "independenti" ce sfatuesc guvernul au fost grupati si remunerati prin formula unui Consiliu Fiscal. Deci tot la stat.

In aceste conditii, pesimismul pare sa se instaleze temeinic pentru ca toata lumea "doreste" un singur lucru: atentia statului. De la politicieni este limpede ca nu exista sperante (Ron Paul in SUA este mai mult un Don Quijote ce isi risca viata la propriu), intelectualii au ajuns pe statele de plata ale bugetului public, iar omul de pe strada nu asteapta altceva decat mana providentiala a sistemului. Pe langa asta, o elita bancara transnationala dirijeaza lucrurile cu discretie si le indreapta pe fagasul bolsevismului, potrivit adagiului lui Mayer Amschel Rothschild "Dati-mi controlul banilor unei tari si nu ma intereseaza cine ii face legile".

In timpul acesta, statul modern creste ca Fat-Frumos din poveste, desi mai degraba aduce cu balaurul cu sapte capete. Discutiile despre reforma statului aici si aiurea reprezinta doar exercitii de retorica si auto amagire. Nimici nu stie, nu vrea si nu poate sa faca absolut nimic. Nu stiu pentru ca teoriile economice, politice si sociale sanatoase (vezi [destinul Scolii Austriene de](#)

Economie

) au fost aruncate la

cosul de gunoi in urma cu mult timp, nu vrea pentru ca nimeni nu isi risca un capital politic pentru o idee in care nici macar nu crede (Ron Paul e doar o exceptie), si nu poate pentru ca, si in eventualitatea in care ar indeplini primele doua criterii, elita politica, bancara si intelectuala este suficient de puternica incat sa innabuse imediat zorii unei intoarceri la normalitate.

Toata lumea asteapta intr-o forma sau alta apocalipsa financiara si economica, desi nu e deloc impede cum va avea loc prabusirea si ce va urma dupa. Singura certitudine in acest context este legata de disparitia statului modern, asa cum il stim noi. Jacques Barzun in "From Dawn to Decadence" si Martin Van Creveld "The Rise and Decline of the State" ajung la aceasta concluzie desi punctele lor de plecare sunt diferite (primul este un istoric cultural, iar celalalt un istoric militar).

"The main merit of the nation-state was that over its large territory violence had been reduced; nobles first and citizens later were subjected to one law uniformly recognized and applied. In the last years of the era of nations, violence returned; crime was endemic in the West. Assault in the home, the office, and on city streets was commonplace and particularly vicious. . . . A baffling fact was that the public schools were also a regular setting for violent acts. Armed guards patrolled the corridors to keep the peace among the pupils; teachers were assaulted to the point where the danger became an expected risk of the profession. In a large state, some 50,000 incidents could occur in one year.... The point at which good intentions exceeded the power to fulfill them marked for the culture the onset of decadence".... (Jacques Barzun – From Dawn to Decadence)

Ar mai trebui mentionat ca in perspectiva mentionata mai sus totul pare doar o eroare intelectuala si nu un design malefic conceput odata cu disparitia Vechiului Regim.... {jcomments on}